

Loney nad tím přemýšlel a zesmutněl, ne kvůli Pretty Weaselovu otci ani kvůli Emilu Cross Gunsovi, ale kvůli sobě. Neměl rodinu a nebyl ani indián, ani běloch. Vzpomněl si na ten den, kdy si s Rheou vyjeli do hor Little Rockies. Řekla, že může být rád, že má dvojí předky. Popravdě neměl žádné.

„Bažanti, kamaráde,“ řekl Pretty Weasel. „Zejtra si ty mazaný potvory podáme.“

Loney zvedl oči a pohlédl za Pretty Weasela a překvapilo jej, že kolem něj rychlým krokem prochází Rhea.

18 /

Jakmile byla Rhea venku, rozběhla se k autu, které nechala půl bloku odtud. Obchody měly ještě otevřeno, ale ulice byla téměř prázdná. Běžela a vzduch byl chladný a ona cítila, jak se jí oči plní slzami. Na krátkou chvíli ji napadlo, že se mohla rozloučit, ale s kým? To je šílené, pomyslela si a nastartovala auto a vycouvala do ulice. Zařadila jedničku, auto poskočilo, pak motor zhasl. „Do háje s tebou,“ řekla. „Do háje.“ Otočila se ke Kennedyho baru a ve světle uviděla stát postavu. Nejdřív si myslela, že je to ten student, ale když ta postava sestoupila z obrubníku a blížila se k autu, poznala Loneyho. Rukou v rukavici si z koutků očí otřela slzy.

Stáhla okýnko a řekla: „Ahoj.“ Pak dodala: „Nastup si.“ Pronesla to téměř ostýchavě a hněv se vrátil. Ostych už mohla nechat stranou.

Loney obešel auto a nastoupil. Zdál se ostražitý a zavřel dveře a zamkl, jako by se chtěl chránit před rozvášněným davem. Ale když Rhea nastartovala a zařadila rychlost, ulice byla takřka

116 /

prázdná. Do výloh obchodů se nedívali a ona měla pocit, že jsou jedinými obyvateli Harlemu. Minula svou ulici a pak jeho ulici a brzy dojeli na předměstí, kde se hlavní cesta potkávala s novou státní. Rhea odbočila vlevo na státní a pomalu vyjela směrem k agentuře a rezervaci. Nevěděla, co dělat jiného.

Nakonec se zeptala: „Co tě trápí?“

Loney sklopil zrak a zjistil, že stále drží láhev vína v papírovém sáčku. Bezmyšlenkovitě otočil uzávěrem a uslyšel trhání papíru a kovové lupnutí. „Choval jsem se k tobě špatně,“ řekl. „Huř — choval jsem se k tobě moc špatně.“ Zavřel láhev a vyhlédl z okýnka a mezi temnými topoly lemujícími řeku Milk River uviděl probleskovat světla agentury. „Myslím, žes mě nikdy neměla poznat.“ Pole pokrýval starý sníh.

„Ale co tě doopravdy trápí? Proboha, copak nechápeš, že ti chci pomoci?“

„Není to nic... Neznám ani sám sebe. Nějak to souvisí s minulostí.“ Ale Loney si uvědomil, že tohle nestačí. Myslel na to a říkal to až příliš často, než aby tomu sám věřil. „Má to co dělat s určitěma věcmi. Víím, že za tím je matka a otec, ale i jiné věci. Má to co dělat s tetou, se kterou jsem žil, když jsem byl malej. Měl jsem ji rád, ale ona zemřela. Tak to mělo bejt. Mít ji rád mi stačilo. Ale chtěl bych vědět, kdo opravdu byla a jak zemřela a proč. Nevím.“

Rhea cítila, že ruce na volantu povolují sevření. Ani si neuvědomovala, jak napjatá byla. Ale Loney konečně mluvil a ona zadržovala dech a v duchu jej pobízela.

„Vím, že je to trochu divný, ale vídávám ptačí přízrak... nevím, co je to za ptáka... ale vrací se každou noc. Někdy letí tak pomalu, že si ho skoro můžu prohlídnout, ale i tehdy... takovýho ptáka

jsem nikdy předtím neviděl. Nevím. Přilítá a já se na něj dívám a pak zmizí.“

„Je to sen?“

„Objevuje se, když jsem vzhůru, ale pozdě v noci, když jsem unavenej... nebo opilej.“ Loney na chvíli ztichl. Pak řekl: „Nevím, co má společného s čímkoliv, určitě nijak nesouvisí s tetou. Jenom přilítá každou noc a každou noc si myslím: To musí mít nějaký význam. Někdy mám dojem, že mi tu vizi posílají lidi mé matky. Musím si ji nějak vyložit, ale nevím jak.“

Loney se znovu odmlčel, pak si povzdechl. „V Bibli je jeden verš. Je to bláznivý. Před několika měsíci se mi vybavil na fotbalovém zápase. ‚Přestaňte už s člověkem, který nemá než dech svého chřípí. Jakoupak má cenu?‘ Nepokoušel jsem se ho vyhledat, protože se bojím, že ho najdu a bude to zlý.“

„Ten je z Izajáše,“ řekla Rhea.

Loney se k ní otočil. „Dost o něm přemejšlím. Prostě mi naskočí a já nevím, odkud ho znám. Chodil jsem do katolický internátní školy a pak jsem žil v pastorově domě — nejspíš to mám odtamtud. Ten pastor byl tak trochu praštěnej. Možná že to on mi ho nasadil do hlavy. Podstatný je, že tam je a štve mě. Chci si v životě udělat trochu pořádek a nemám nic víc než potrhlý vidiny a věty z Bible. Je to jako hlavolam.“

Teď už skoro dojeli na most přes Milk River. O několik set metrů dál se nacházel vjezd do agentury. Rhea v agentuře vlastně nikdy nebyla, ale věděla, že je tam nemocnice a nějaké kancelářské budovy a pak shluk správních budov. Jedna z jejích nejlepších studentek, Arlene Small, tam žila se svou matkou. Arlene, jako většina jejích indiánských studentů, byla nesmělá a Rhea si často přála,

aby tu dívku mohla vzít k sobě domů, poznat ji, ale byly mezi nimi bariéry. Vždy tady byly bariéry, některé umělé, jiné přirozené.

Při přejíždění mostu slyšela hučet pneumatiky a slyšela se, jak říká: „Rozhodl ses nejet do Seattlu.“

„Nemůžu. Ještě ne.“

A Rhea se znovu slyšela, jak říká: „Napadlo tě někdy, že kdybys odjel, nechal bys za sebou i tyhle... vidiny? Třeba by ses do nového života tak ponořil, že by ten starý zmizel — ten přízrak by zmizel nadobro.“

„Nevím, jestli to chci.“

Rhea zpomalila a odbočila do agentury. Přiblížila zápěstí k osvětlené přístrojové desce. Hodinky ukazovaly 8:30. Spíš se zdálo, že je půlnoc. Rozjela se úzkou ulicí a nedaleko nemocnice řekla: „Nejdřív zajedu domů. Dám se dohromady, pak se rozhodnu.“ Zadívala se na psa, který proti nim běžel po druhé straně cesty. Jazyk mu visel z tlamy a nevěnoval jim pozornost. Rhea pokračovala: „Co jsi mi nabídl? Ne, ptám se sama sebe. Co jsi mi nabídl?“ U nemocnice zahrnula doprava, k nějakým budovám. Svítil měsíc, půlměsíc a jeho světlo dopadalo na sních a bílé budovy a Rhea viděla hranaté domky v pozadí. „Myslím, že jsi mi nabídl lásku. Je to tak? Ne spalující lásku, to v žádném případě, ale lásku, kterou jsem neznala, bez povinností, bez předstírání. Nepředstíranou lásku. Na celý rok. Víc, než jsem si zasloužila, méně, než mě naplňuje. Ale lásku.“

Loney na to slovo nebyl zvyklý. Odpověděl: „Ano,“ ale vyhlédl z okýnka.

Rhea se přes něj podívala ven. Ocitli se mezi jakýmsi bytovkami. Většina oken byla prázdná, bez závěsů, bez lamp a světla. Ale

v některých stály vánoční stromky, modř a červeně a žlutě jejich ozdob a světel působily slavnostně a jakoby z jiného světa. Neurčitě uvažovala, ve kterém domě bydlí Arlene Small. „Jsou skoro Vánoce,“ řekla měkce. A pomyslela si: Proč jsem vykolejená? Co mě na nás tak snadno vyvede z míry? A dodala: „Mezi námi je konec...“

„Bude to tak lepší.“

„Zdá se to tak jednoduché.“

„Ale není.“

„Ne, samozřejmě že není. Tohle je tvoje země, ne? Znamená pro tebe hodně.“

Loney chvíli přemýšlel. „Nikdy jsem tomu nerozuměl. Jednou za čas se rozhlídnu a vidím známý věci a pomyslím si, že tady zemřu. Pak je to moje země. Jindy chci odejít, abych viděl jiný věci, seznámil se s lidma, zemřel jinde.“

„Proč do toho musíš tahat smrt?“ Rhea na malém plácku otočila auto. „Je to jen otázka smrti? Nemyslíš na jiné věci? Zdá se to tak omezující.“

Poprvé za dlouhou dobu se Loney rozesmál. „To mě mrzí,“ řekl. „To mě mrzí.“

„To nic. Prosím, směj se ještě. Zní to po tak dlouhé době hezky. Bylo to hloupé říct, co?“

„Kéž by. Ale ne. Umírání je omezující. A pro myšlenky na smrt to platí ještě víc, svým způsobem.“

„Nelíbí se mi, že bych měla odjet a tebe tady nechat v takovém stavu. Zdá se to tak zbytečné, že jsme byli spolu.“

„Už na to nebudu myslet.“ Loney se v matném měsíčním světle podíval na Rheu. „Byla to chyba. Nechci, abys odjela, ale nemám toho v sobě dost, abys kvůli tomu chtěla zůstat.“

Nemocnice byla postavena z tmavých cihel a byla tichá a Rhea znovu zabočila do uličky, která vedla k vjezdu do agentury. „Nezůstanu,“ řekla. Měsíční svit se rozjasnil odrazem od sněhu. „Nezůstanu tady.“ Cítila se uvnitř vyprahlá a řekla: „Není nic, kvůli čemu bych tady s tebou zůstala.“

19 /

Loney nechtěl usnout, protože pak by se mu něco zdálo, a tak zíral do neproniknutelné tmy malé ložnice. Čas od času se převálil na bok a zašmátral po láhvi vína vedle postele. Snažil se na nic nemyslet, ale ze tmy vystupovalo množství myšlenek a jeho mysl byla zmatená. Uvědomil si, že už dlouho nemrkl, a tak mrkl. Měl dojem, že v kuchyni slyší kňučet Swipesyho, ale ten zemřel na díkůvzdání. A připadalo mu zvláštní, že Swipesyho vůbec nepostrádá. Ten pes pro něj nebyl mrtvý. Tak jako pro něj nebyla mrtvá Sandra. Nebo Kate neodešla nadobro. Nebo Rhea neodcházela nadobro. Minulost byla pryč, ale jemu to nedocházelo.

Ležel v posteli a děsil se rána. Pretty Weasel přijde a vezme jej na lov a on neměl chuť ani lovit, ani vidět Pretty Weasela. A napadlo jej: Pozítří nebudu mít už žádnou budoucnost. Všichni a všechno budou z mého života pryč. Kate měla pravdu — nezůstalo mi nic, žádný přesvědčení, žádná duše. Ještě ten nesmyslný zítřejší lov a pak už budu jen existovat.

Zapálil si cigaretu a chvíli kouřil a nemyslel na nic. Náhle mu před očima vyvstal obraz jeho otce v mladších letech. Viděl uhlazené vlasy a trochu velké uši a bílou košili. Nesl pušku a Loney v ní poznal otcovu šestnáctku. Tiskl ji k hrudi, jako by pózoval

121 /